

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9175/2024
13.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Каличанин, адвокат из ..., против туженог РWW Прокупље д.о.о. Прокупље, чији су пуномоћници адвокати из адвокатског Ортачког друштва „Дражић, Беатовић и Стојић“, из Београда, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 789/23 од 14.12.2023. године, у седници одржаној 13.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 789/23 од 14.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 789/23 од 14.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 789/23 од 14.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 3538/21 од 17.11.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име стицања без основа за период од маја месеца 2013 до августа месеца 2021. године, исплати месечне новчане износе са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате и обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати 37.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се по основу стицања без основа обавезе тужени да му исплати месечне новчане износе. Тужилац је навео да је Општина Прокупље поверила послове комуналне делатности туженом на основу Уговора о поверавању обављања комуналне делатности и сакупљања, превоза и депоновања чврстог комуналног отпада за Општину Прокупље, да ће се усклађивање цена вршити једном годишње, односно најкасније до 31. децембра текуће године за наредну годину, да је тужени у три наврата вршио повећање цена комуналних услуга, да за наведено увећање цена није било сагласности Општине Прокупље. Тужилац сматра да је тужени повећањем цена без сагласности Општине неосновано стекао тражене износе. Према закључку другостепеног суда питање сагласности између Општине Прокупље сада Града Прокупља и туженог на повећање цена комуналних услуга се тиче уговорног односа саме општине и туженог. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда о којима је одлучивано у истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.08.2021. године. Вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић